

Essy-li spěwał,
Bilnje džěłak,
Strowja cze
Sswójbnj statok,
A twój śwjatoł
Stradny je.

Sa staw spróznj
Napoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pał śwěrnj
Bjches spać měrnj
Czerstwosć da.

Njěch ty spěwa, ch,
Sswěrnje džěłasch
Wschědne dny;
Džen pał śwjatoł,
Duschi daty,
Wotpoczj ty.

S njebjěš mana
Njěch czi hmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Szerbiske njedzelske łopjena.

Wudawa ło kóždu łobotu w Smolerjez knihicizschězerni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njedzela po śwj. Trojizy.

Łap. št. 20, 17.—38.

Niz w bojosći psched cžłowjekami, ale w mudrej wobhladnimosći Pawoł do Efesa ło njewróczi, ale da staršich zyrkwoje do Mileta samwołacž. Wón njehasche hněw luda hišćeje junkrócž sbudžicž, ale s cžicha dušchow-pastyršće kłowo ł swojim śwěrnym łobudžělaczerjam rěczerć. Žich mjena njejkun mjenowane. Dosć je, so ło w njebjěšach łapšane. Jeho rozžohnowaza rěcž njepłaczi jenož tamnym staršim — wona wobrocza ło na wschitkich pastyrjow a wuczerjow a džělaczerjow w Božim kraleštwje, kotřiz w Anjesowej službje steja, kiž je prajił: Paž moje wowzy! Jeho rěcž je

japoschtolski testament.

1. japoschtol dawa wotmolwjenje wot swojeho pomolanja;
2. wón dawa pschiklad praweje śwěrnosće wěry;
3. wón wuczi na Božu pomoc twaricž.

1. Pawoł je dolhe lěta swoje japoschtolske pomolanje łastal. Tsi wulke mišionšće pucžowanja ło jeho wulke polo próžowanja. 3 lěta je w Efesu džěłak. Wón je swoju službu w pokornosći łastawał. Wón je služil s wjele křislami a spytowanjami, kotrež ło jemu pschisćke wot Židow (šcht. 19). Łajke mužowe křislj njejkun hańba. Židam a Grichisćim je wón wobšwědczil pokutu ł Bohu a wěru do nascheho Anjesa Jesom Křysta. Łokuta hrěch precž storka, wěra łapschimnje wěcžne sbože. Wón je łjawnje žyłu wěrnosć wuczil a nicžo njelamjelczał s bojo-

scžu psched cžłowjekami (šcht. 20). „Bjžane steji“, to běšche jeho hešło. Pawoł cžuje ło cžisty wot křwě wschitkich, t. r. wón nima nikoho na śwědomnju, kotrehož by do błudow ławjedł. Wěra do Jesom Křysta je jadro jeho předomanja. Žane předomanje njeje bjes šjewjeneho Křysta: Bóšnaju prawje tu Jesuša łam a we dušchi njebjěsku mudrosć tež mam.

2. So by Pawoł ło bojo psched horjom do Efesa njepšchisćol, steji temu łapschecžiwu, so wón w Jerusaleme wjele wjetšim łrudobam łapschecžiwu dže. Duch jemu wobšwědczi, so łwajsti a tyšchnosće na njeho cžakaju.

Tola jeho dušcha jemu łamemu njeje droha. Wón ł Jesušowymi łopami šlědži. Wón wě, so wucžobnik njeje psches swojeho mišćtra a je teho dla łotowy, swoj běh dokonjecž s wješelosću a službu łako do rukow teho podacž, kiž je jemu ju spožćil. Wón je smužicžisći łacž někotry łojak, kiž derje wobronjeny do wojny cžehnje. Tež dženkā dyrbi někotry služownik Božeho kłowa tyšchnosće wot šwěta czerpicž. Sslužba teho Anjesa steji pod křizjom. To je njedostojne, pol pucža stejo wostacž. Šchtóž swoju ruku ł plubej pschilozji a woblada ło łasad, njeje łostojny ł Bože kraleštwu. Sswěrnosć wěry wutraje łacž do šmjercze.

3. Pawołowe pucžowanje do Jerusalema rozšwajša šwonkowne łwajsti, tola wošada wobłhowa swoju powyšćenu łłowu. Wón poruczi jich Bohu a temu kłowu (šcht. 32). Łubi łratija, łaj jich łudny mjenuje. Wotwišnosć wot njeho łako japoschtola pschěšćanje. Žyrkej žane njelake džěcžo wjazny njeje. Wón praji: Ła porucžu Paž t. j.

ja njebeč wafche śwětło a wafcha móz, ale tón, kiž je prajil: Hlaj, ja bñm pola waš wšhitke dny hač do skónčjenja śwěta. Se sachodneho da Pawoł staršim na njesachodne hladacž. S tym jich wjedže psches bolosčž džělenja na sašo wobladanje we wěcznosći. Wón šo sašo na swój pschiklad powoła: „Sbóžnišcho je dacž dnyli bracz.“ Tak je zyrkej wot lubosčže swjasane, na wěru do teho Anješa sałožene sñednocženstwo.

Skónčnje klatnu šo wšhitzy na šwoje kolena. Woni, kiž šo džěla, swjasaju swjast, kotryž žane džělenje nje-rostorhnje. Dich šyly wopokasaja móz modlitwy. Woni Pawoła na kóž pschemodža. Wón jědže k čžerpjenju a wumrjecžu, psches morjo čžafnosčže do wěczneho města Božeho, hdžez šo podseński kij pschemobrocži do palmy mēra. Samjeń.

+ Bože džěczatstwo.

(Romsk. 8, 14.)

Chžešch Bože džěczo bycz, mój kšhesčžano,
Schčžep Šhryšta wobras do šo hluboko,
So čži, kaž jemu, hrěchi hrošnosčž šu,
Čži lubosčž, niłosčž blyščeči we wóczku;
So ty kaž postrow Boži s njebieš šy
Do śwěta hidy, hrěcha stajeny.

Nječh jeno Boži Duch tak wódži čže,
So to šo w šlowach, skutkach pokáže;
Budž w kóždy čžaš kaž Sbóžnik smyšleny,
Dha wopravdže ty Bože džěczo šy,
Kiž šbóžnosčž šlodži hižo na semi
A s Božej hnadu tež we wěcznosći!

K. A. Fiedleš.

Jan Chrysostronus.

Mjes zyrkwintymy wučerjemi stareho čžaša njebe Jan Chrysostronus, arzbiskop w Konstantinoplu, jenož psches šwoju wulku rěczniwosčž, s kotrejž šebi mjeno: „štoert“ doby, wulzy wuwolany, ale wón šo tež se šwojej wulkej lubosčžu k Bohu, kotraž nje-samožesche niłosčž a šmilnosčž Božu wuškwalicz, wušnamjenjowasche. Šeho žyle žiwjenje na semi bě šhwalba Boža. Šato jemu šhěžorka Eudoxia, kotraž bě jeho najšurowischa a najmóžnišcha nje-pschecželka, něhdy sa žiwjenjom štejesche, wobkručowasche wón šjawnje s wutrobitej wješelosčžu, šo jeho ničžo džělicž njemóže wot Božese lubosčže. Wón džěsche: „Chže mje šhěžorka s pišu rosčřesacž dacž, dha nječh mje rosčřeze; to je šo tež s profetom Šesaiasom štalo. Chže mje do morja čžifnyčž, dha myšlu na Šonaša. Chže mje do wohenjoweje pjezy tyknyčž, dha čžerpju s tamnymy tšjomi mužemi Božimi. Chže mje torhazym šwěratam pschepodacž, dha budu na Daniela w lawškej jamje špominacž. Chže mi hłowu wotčžecž, dha mam šščeženika Šana k towarškej. Chže mje kamjenjowacž dacž, dha nječh to čžini, njeje wšhaš šo tež šwja-temu Schčžepanej lěpje šesčho. Chže mi wšcho moje šamoženje wšacž, dha nječh je wšmje; nahi šym s macžerneho žiwota pschischol, nahi tež sašo se šwěta pónđu.“

Šhěžorka Eudoxia bě skónčnje tak daloko pschinješla, šo dyr-bjesche Chrysostronus do hubjenštwu čžahnyčž. Ale tež tudy jeho twjerda wěra, wutrobny troscht, horža lubosčž k Bohu njewopuschčži. Šola jeho čželne mozy dale bóle wotebjerachu, tak šo jemu hiščeže na čžekanjju šmjertna hodžina bijesche. W bliškosčži jeneho šchtoma wudychny wón šwoju nješmjertnu dušchu; ale jeho pošlednje

šlowo, kotrejž wón k wokolosčejazym rjekny, bě: „Šhwalenty budž Boh sa wšcho!“

F.

Šhěžor Alexander I.

Na šwojim pučžu psches Šólstu bě ruski šhěžor Alexander I. njeдало města Wilna ras šwojemu pschemodštwu šam něšcho do přědka nakhwatal. We nasbalnosčži wuhlada někotrych ludži, kotšiz po šdacžu něšcho na brjóh maleje rěczki wlecžechu. Wón s šhwat-kom s wosa wušfocži, džěsche k tym ludžom a widžesche, šo mējachu s morwym čžělom šatepjeneho čžlowjeka čžinicž. Ničtó jeho nje-šnajesche a kóždy šo džiwasche, jako šebi tón wšhst, sa čžož jeho mējachu, žadašche, šo dnybja teho morweho sašo k žiwjenju pschi-njesčž pytacž. Šaj pošficzichu jemu jeno šiwku pomoz, jako šam to čžělo s wody dowucžezže, jeho mokru draštu wušketowasche a jemu přědku na wutrobnje a štrónje pilnje a kručže rybowasche. Wšha jeho próža bě pak mjes tym podarmo. Šeho pschemodštwu bě jeho mjes tym dosčžehnylo, a w tym běšche tež pódla wjercha Šolkonšteho a hrabje Šievena šhěžorowy přeni kaseńk dr. Šjedli. Wšhitzy šchtrjo šjednocžichu nětk šwoje próžowanja w jenajšim wotpohladanju. Šaseńk naložowasche wšče šřědki šwojeje wědo-mosčže a wuštojnosčže; šhěžor a čži drušy džeržachu čžělo a pyta-chu jemu ruzy šhřecž. Ši hodžiny běchu hižo jich próžowanja trale, jako lěkar praji, šo je šatepjenz bjese wšcheje nadžije morwy. Šhěžor nochžyšche pak to hiščeže wěricž, ale pschikasa, temu wote-mrjetemu žilu rubacž. Šo šo šta a hlaj, Alexander mējesche to njewurjeknite wješele, krej bēžecž widžecž a bórny na to šłabe šdychnjenje šašlyšhecž. Š najwjetškej radoščžu wuwola tón na-dobny monarch: „Šuby Božo, to je najšbožownišchi džěń mojego žiwjenja!“, pschi čžimž šo jemu šyly wješelosčže po šizomaj ro-njachu. Nětk buchu próžowanja podwojene, a šhěžor šawjasa jemu se šwojim šamšnym rubiščkom ruku, hdžez běchu jemu žiwu wotewrili. Šotom dašche jeho pod kryw pschinjesčž, derje šastaracž a dari jemu pschi woteńdženju wšče pjenješy, šelkož jich runje pschi šebi mējesche, kaž tež pschilubjenje dobreje penšije sa njeho a sa jeho šwójbu, kotruž tež bórny potom dostachu.

Štyškanje.

(Špitta.)

Šróšdna je nam wutroba
Šow we hrěšnym šwěče,
Šascha žadosčž šteji wšcha
Šam po wótznej hēcže.

Ša droharskej draščže je
Šščežo porjedženje.
Štupnje pócžnu bolosnje
Čžinicž wobčžezjenje.

Šrjecžku čžahnyčž žadamy,
Šnješa dostacž čžemny;
Šch, šo bórny s nusy my
Šyle wučžeknjemy!

Wšcheje winy šwobodni,
Šřěcha tež na semi,
Čžyly Šnješej w krašnosčži
Šslužicž s jandželemi.

Šle, Šnježe, šomdžišč šo,
Šaš tu k šebi wołacž,
Špožčž, šo dostojnišcho šo
Šohli pschihotowacž.

Šch, šak derje, hdyž šmy tu
Šrawje wojowali.
Š wotpocžinkej wješlemu
Šnadu dostawali.

Š. Šitawški.

Šarja.

(Wješna štawišna.)

(Šotracžowanje.)

Tak pschińdže přěnja njeđžela. Šarja hiščeže njebe s domu pschischla a bě malo wješnych ludži widžala, pschetož čžaš, hdžez holzy na pschajšu šhodžachu, hiščeže njebe. Šona džěsche ke mšchi, tež Šilžbjetu wša šobu, pschihotowa pak přědny wšcho tak, šo běchu

dom a džeczi wobstarane. Zyrkej bě křetro prósdna a duchowny džeržesche přédowanje, kotrež so jej prawje dolhe sdašče, ale w nim njebě nicžo pschecziwo Božemu słowu a wona bě s pokojom. S jonym pak s pokojom njebě: horkach na łubi, hdžež běchu mlodži hólzy, bě taf njeměrnje a bu stajnje szeptane; jako ras bjeswólne horje pohladny, běšče runje Handrij, kiž se kmejatym mjeswoczom fleksasche. So bu tam jenicžy wo njej taf szeptane, jej do myšlow njeschindže, ale wobheje Bětnarjez čety běšče jej zel, kiž dyrbjesche jenicžeho křyna taf bjesbóžneho widžecž.

Knjes duchowny běšče neschpor ja dorosčene holzy pschipo-wjedal. Marja doma spomni, so tam s Hilžu popoldnju pónđe. Ta pak so sašmja, prajizy: „Dwě lécze křym tam křodžila, nětk pak so ja mnje wjazy njehodži. A nětk hatle Ty! ja mam sa to, duchowny so czi wušmjeje, jeli tam pschindžesč.“ Marja so s woprědka njemalo spodžywa, praji pak tola, so tam pónđe.

Nětk Handrij pschistupi a spytasche s wušmewanjom a s kałatym žortami Marijne wotpohladanje k nicžemu sežinicž, haj wón k Hilžicžy praji, jako běščaj křamaj, so je Marju dokladnje wu-škowal, tej je wěšče wschón lóšcht sašchol, tajke nowe mody do wšy pschinjesč, ale Hilžbjeta prajesche: „Sa křym pschekwědčena wona tam tola pónđe.“

Haj woprawdže, jako so sašwoni, džěiche Marja w dobrym měrje na neschpor a stupi s někotrymi 14 a 15 lětnymi holzami psched woltať. Duchowny křam sdašče so nastrožany, jako ju wu-hlada; wona pak jemu křoble do woczow hladašče a s tajkej radošču wotmolwjowasche, so dyrbjesche so wón křam wješelicž. Haj, so bě křamo Handrij se wschēm křwattom črjódku mlodnych hólzow hromadu sehnal a na łubi sažo wschelki holk čěrjesche, ju njesmoli; jenicžki ras pohladny wobžarowajzy na njerodnikow, so so sačžerwjenichu. Ma dompučzu dyrbjesche hišče na wschelke křměchi posłuchacž, ale wona cžinjesche, kaž by je nješlyšchala a bě doma radoštna kaž prjedy.

„Dženš wječor wěšče křobu k Masulizom njeschindže“, prajesche Hilžicžka k snatym, kiž s njeju sady pschi sašrodžinych durččach stejachu; „pschetož so so tam na nju pocžehnje, da so myšlicž, hólzy so cžiječe njemdri na jeje blašnosče.“

Wo wječeri woprascha so ju Hilžicžka pomjelkuje, hacž njeby křobu k Masulizom šchla, tam je tojšcho mlodnych holzow a hólzow šhromadženyh. „Haj, to so wě“, prajesche Marja, „je tola skoro cžas, so so trochu jow sehnaju.“

„Ta je hlupa, so mohł s njej durje pschedyricž“, pomyšli Hilžicžka pschi křebi; pschetož hewak dyrbjala dawno wjedžecž, kaf te wězy steja. A s nekajkej wobžarowalošču da Hilžicžka něotre słowčka sašlyšchecž. „Ach njeboj so“, sašmja so Marja, „ja křym cžiječe bjes wschjeje hrošy, pój jenož!“

Holzzy stupišchtej do mlodostneje bješady, kotraž běšče hižo dospolnje šhromadžena. Masuliz Hanža, prawje schibale holecžo po-wita ju najpschecželnischo. Marja postupi ke křozdemu a posčiczi snatym a njesnatym pschecželnischo ruču. Seje jašne mērne wócžto sežini na dobrocžinyh w bješadže wšebith sačžisčecž, woni budžiču najradischo widželi, so budžiče křměch a schecžekanje žyle sady wostało; křam Handrij hladašče se spodžowanjom na duščne, jašnje wostało so hladaže holecžo. Ale Masuliz Křhryšcha, wucžinjeny nje-rodnik, pschedrě hacženje.

„Wó, wěšče tola, so je nowy Abjecejar do wšy pschicžahnył.“

„Haj“, praji drubi, „a to křetro wulki.“

„Ale šchtož Sant njenawukny, Jan wěšče njenawuknje, křiba so jemu prawu hrošnykowu tytu darimy.“

Holzzy so woschecžerjachu, hólzy teho runja a Křhryšcha bu pschezo hóršchi se křojim křměchom.

„O Křhryšcha“, sašchimny wschitkim k spodžowanju Marja słowo, a taf mērnje, kaž budžiče rasfa njepytnyła, so wschón

křměch jej placzi; „hlaj, ja dyrbju tola abjecejarje pomhacž, psche-tož je tež trochu stary pschi křojim lóšče k wufnjenju, dha je tola lěpje hacž lěni, nješnicžomni njerodnikojo, kiž ani wufnyčz nochzedža.“

Sašne křmjecze kředowasche tym słowam, a kaž pschi taf bjes-jadriwych cžlowjekach je, Marja mēšesche wschitkich křmjerjow sašo na křojim boku a Křhryšcha kušasche so do hubow. Ale hišče so jaty njeda. „Som wo lěnich njeporadnikach žana rēcž njeje“, prajesche, „ale wo ludžoch, kiž so křoju sažnu mlodoscž k wufnje-nju wužiwali a wscho w prawym cžasbu nawukli.“

„Aj, Křhryšcha“, snajpschecziwo Marja sašo, „tehdom so křetro molisč; pohlej ras, pschisłowo praji: Nichtó taf stary njeje, so njemohł hišče cžyčž pschuwuknyčž. Wschaf hižo w bibliji steji, so jenož blašnja so ja mudryh džerža.“

Sašo křmjecze. — Šola teje so rjenje pobyl, wolachu neu-tralni, Handrij pak, Hilžicžka a Hanža mjesazzy mjelcžachu.

„Sa šej pschuwuknjenje křwalu“, rēcžesche Marja dale, „teho dla křym tež dženska psched woltať stupila a budu jo křozdu njedželu cžinicž, hdž na naš holzy rjad pschindže, a ja cžyła tola křy-schecž, hacž njebychu tež ludžo, kiž so ja hotowych a dowufnjenyh džerža, na dženkšim neschporje něšcho nawuknyčž njemohli.“

„Marja ma prawo“, wsa nětk pachol s derjeměnjazym po-hladom słowo. Běšče to Wójtež Michal, a po prawym najlěpschi w žylej Bješadže. „My wschitzy hišče mohli pschuwuknyčž, hdž jenož bychmy cžyli.“

„Sa so czi podžakuju“, prajesche Marja, postamy a posčiczi Michalej ruču, „hdž je jedyn taf cžiječe wopuščeny, to tež derje njeje.“ Seje hubje rčeschtej pschi tych słowach, a bě derje widžecž, so mēšesche pschi wschej šwonkownej mērnošči tola křylne hibanje we wutrobje. Handrij sačžu kašnenje a myšlesche, je tež njeprawo, jich telko pschecziwo jenej. Marja pak so hromadu sebra a prajesche pschecželnischo dale: „Bjeť so jenož po wobohim Abjecejarjom horje, a praj tež, so czi wufnjeni duščne na křozbu wosmu, šchtož so nawukli, a Bože słowo a Boži dom w cžesči džerža.“

„Haj, posłuchajče ras“, wsa Michal słowo, „je wěrno, křym so dženska křam hašbowal; to tola bě njekřmanštwo na našej łubi.“

Handrij posčoczi horje, wón so winowateho sačžu, a njemēšesche pschihilnosče wjazy, wo tym křlyšchecž. My tu pschischi nješmny, na přédowanja posłuchacž, cžepła tež, nětk je cžas, so sapocžniemy hracž.“ — „Haj, haj, hracž!“ rčasche se wschěch bokow a na dobo žiwjenje do bješady pschindže.

Marja wscha nastrožana sapocžatkej hry pschihladowasche. Křozdy hólz wsa jemu holzu na klin, a Michal nakasa Marju, so k njemu křdnyčž. Marja jo pak njesčini. Wschitke wčipnje na nju hladaču: tu stejesch woheńcžerwjena hacž pod cžolo. Wona so hašbuje a my so njehašbujemy, wolašche tehdom w někotrym-žkuliz mlodym holecžu, a bjeswólne posčocžichu horje. „Haj, wona so hašbuje a my so njehašbujemy“, — jejne sadžerženje mōžnischo přédowasche hacž frute słowa.

„Šchto dundyra dha to saš je?“ sawoła Handrij hněwny. Marja pak hišče sačžerwjena so wobhladowasche, jeje hubje sašy tschepjetaschtej: „Ši na tajke holzy!“ praji a wopuščezi bješadu.

Nětk šbėhny so wulka hara w bješadže. — „Šužod horka a šužod delka je tež hrošna hra!“ prajachu něotre holzy. — „Masche maczerje pak so ju tež hrale“, prajachu drubi a Masuliz Hanža přenja mjes nimi: „čžecze křnadž lěpsche byčž hacž našchi stari?“ — Tam a saš bu rēcžane a czi, kiž drubich pschewoľachu, mēšachu prawo a hra sašo do křoda pschindže. Hilžbjetu kušasche křwědomnje, ale Handrij bě ju našwaril, a taf mēšesche, so je

čestna došč byla a hrabje dale. Či najbóle lohkeje myšle bčhu najdžiwischi pschi hraczu, so bč Marijne postupjenje so sterje do žyla sabylu; to so jim njeporadži. Něotre holzy bebi pschezo prajachu: „Wona so hańbowasche, a my so njehańbujemy; si na tajke holzy!“ A či holzy skoro wschitzy myšlachy: „Duschna, čestna holza Marja tola je. Haj, Gandrij čzujesche to najjańnišcho pschi wschēm swojim swonkowym napscheczijewjenju, a holzow dživje wyskanye a smjecze bč jim nashwilnje prawje wohidne. Běsche dha jeno tale hra, kotruž Marja njepschistojnu namaka? Ně, žyle wobedženje mjes mladym ludom bč lohke a bjesbóžnje. Gandrij wscho prawje derje wjedžesche, pschetož hdyž tež jeho macz jeho wotdžeržecz njemóžesche wote wscheho, schtož sapocza, dha bč tola jemu wo wschēm woczi wotewrila.

Gandrij dženka sažo hacz hewaf domoj džesche. Čžeho dla, bč jemu samemu njepapchijomne? W jenyh Marijny wobras psched sobu widžesche, kaž s tschepjetazymaj hubomaj Wóžtez Micha- lej ruku poda, a kaž tež prajesche: Si na tajke holzy! njemóžesche bebi pomhacž, dyrbjesche něotre kroczele naspiet k jejnemu wofnu pschistupicz a nuts pohladacz. Marja bedžesche žyle sama, hlomu mješesche s ruku podprētu a čzitašche w knihach. Druhdy pohladny horje samyhlana psched so. Gandrij s pukotazej wutrobu wscho widžesche; halle hdyž nekajke schrotowanje sašlyšcha, čzicho woteńdže.

Sako sažo skoro pornjo Masulizom pschindže, šlyšesche snate wołanje a smjecze hižo nasdala, a hacz runje bčhu holzy wofno se schbrzuchom saměšlye, widžesche tola došč. Šak tola te holzy tak horjaze a dživje wonhladachu, haj, Šilžbjeta, mjes wschēmi najmlódscha, hewaf duschne holeczo, schczekasche so s Masuliz Šhryšchu tak njepschistojnje, so bu Gandrijei žyle horzo a wón pschi woteńdženju do wofna saklapa.

Na druhi džen bebi tu wčz hinal pscheloži, wofebje jako šlyšesche, so so we wšy wo Marijnym sadžerženju rēcžesche a na nekotrych mēstnach na druhe holzy šwarjesche. „Čj“, myšlesche, „budžichuli wschitke holzy kaž Marja byle, by so mi ta wčz tola wostudžila; hdyž je jedyn mladny, dyrbi tež wješely bycz.“ Wón pak jenož tak njepomyšli, ale tež rēcžesche, a dokelž bčsche wustojny pachol, narēcža sam so a druhich, so so na prawym puczju, kajtiž ma mlodošč hicz.

„Pošluchaj ras“, prajesche mjelczo k Šilžiczzy: „hdyž čzehisčez je juntrócž s Šhryšchu tak wohladam, kaž tamón wječzor psches wofno, dha je won s namaj.“ — Šilžbjeta so sacžerwjeni, wona derje wjedžishe, schto wón mēni; jara derje bč pytnyła, so bčsche wón, kiž wčžera do wofna saklapa. S bohатыm wujom njeby bebi rad skasyla, ale hdyž wón pschipódla njebč, spodobasche so jej Šhryšcha tola tež jara derje, wón móžesche bledžicz pornjo Gandrijei a bč pschi tym wjele pscheczelniwischi a lubošnischi.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Sańdženu šrijedu wotmč so nashmsta šhromadžisna šerbsteje předawšesche konferenzy. Šnjes pschedšynda, s wutrobu sa naschy konferenzy a nasche šerbste wošady sahorjenej, saštojńskim bratram wažnu wčz wuradžanja pschednješy, hdyž bčsche s nutrnej modlitwu šhadžowanje wotewril. 22 šerbstich duchownych bčsche so na konferenzy seščlo. Šdyž bčsche so psched něschto lětami jako džen šhadžowanja 2. šrijeda w oktobrije postajila, wobjamtny so, pschichodnje schtwórtk po druhej njedželi w oktobrije, dokelž so w nekotrych wošadach tule šrijedu hižo pacžerška wuczba sapocznje. Šnješej pschedšynda je so poradžilo, šerbstu agendu, peritony a chorálne knihi sa Šsmjecžecžansku žyrlej wobstaracz a wón je so tež sa šerbsteho šantora sa šerbste Bože šlužby w Šsmjecžecžach

postaral. Pschichodna šerbsta Boža šlužba w Šsmjecžecžach směje so 1. adventa a budže wot jeneho Šhodžisšeho knjesa duchowneho džeržane. Šnjes pschedšynda rošestaja, tak je nusne, so so ewangelska kapalka w Škulowje natwari a so je so Škulow do podšjeranja Šustav-Šdolffšeho towarštwu wšal a so so šerbste wošady w Šakstej 1000 hr. sa Škulowštu kapalku namdale. Konferenzy je psches knjesa pschedšynda wo šdžerženju šwjedženja tšjoch kralow prošyła a proštwu je wuspěch mčla psches to, so budže so konsistorštwu sa to štaracz, so by so nam luby šwjedžen tšjoch kralow šdžeržal. Druhdy proštwu, kotruž bč konferenzy wuprajila, so by so krajna kollektu wot šmjertneje njedžele pschepoložila na 2. pošutny džen, je žyršwinstka wyschnošč wotpošasala. Šswjedžen sa mišionštwu mjes pohanamami budže so k lētu, dali Bóh, w Šchwaczach šwjeczicz. Šnjes pschedšynda prošy, so bychu saštojńšy bratšja wschēc, kiž do Draždžan čzahnu, na šerbste Bože šlužby w Draždžanach šedžbliwych čzini. Šapjekti, na kotrychž so njedžele Božich šlužbow naspomnjene, knješa duchowni rad šwojim wošadnym, kotšiz so do Draždžan pscheshyda, sobu dadža. Tež bibliški šwjedžen směje so, da-li Bóh, w pschichodnym lēcze. Wón budže so njedželški džen šwjeczicz a to w Budestecžach. Šwoczisšecz biblijy, pod njepšrozniwym nahladowarštwom knjesa pschedšynda, so, da-li Bóh, w bližšchim čžaku došonja. Wohuzel je šwada w Šipšczanškim mišionštwu wudyrila a móže šnjes pschedšynda k radošči wschitkich pschitomnych šjewicz, so je ta šrudna wčz psches knjesa šararja Šólšchera wujednana a so Šipšczanške towarštwu w bližšchim čžaku došladnu rošprawy poda. W naschich šchulach ma so pschichodne jutry nowa čžitanka šawjescz. Wo jeje wudaczju čže knjes pschedšynda s pschedšydstwom Macžizy Ššerbsteje jednacž. Šnjes šarar Šrygar je šwoju šonfordanzu (pschehlad podomnych a w myšlach bebi runych šhčluschow a šchtuczlow) s wulkej prózu došonjal a wón ma nadžiju, so so jeje čžisčez wuwjescz da. S džakom konferenzy tole wosjemjenje pschimosmje. S čžoplej wutrobu je konferenzy sažo wuradžowala wo šbožu naschich šerbstich wošadow a wo špěchowanju nascheho duchowneho žiwjenja. Nasche wošady wčšezje s džakom pschipóšnawaju prózowanje nascheye šerbsteje konferenzy pod wodženjom jeje sašlužbneho pschedšynda knjesa šararja rječerja Šakuba.

— Šnjes žyršwinski wučer Šečl je šańdženy schtwórtk do šwojeho noweho saštojńštwu so pscheshydlil a bu wot Šutecžanškeje wošady najwutrobnišcho poštrojony. Šwomuwšwolony žyršwinski wučer do Šaleschcz, knjes Šolaf, so tam sapoczatk nowembra pscheshydlil.

— Pschichodnu šrijedu směje so dióžesanska šhromadžisna sa Šudyški wotryš w Šudyščinje.

— Pschemējenje stanje so w tšy dnjach w šastaranju katholicich šerbstich wošadow. Šotalny knjes šarar Šur w Šadworju pscheshydlil so jako šarar do Šudyščina a pschewosmje šarštwu šerbsteje katholicškeje wošady wot šanonika šcholastika Škale. Sa šararja do Šadworja poda so s Šudyščina knjes šaplan Šowaf a na jeho mēsto w Šudyščinje štupi knjes šaplan Šndrižki, šotal w Šalbizach.

— Wuczahowanje se Šakškeje je w lēcze 1902 šhčtro pschihjeralo. To je dopokasmo, so so žiwješke wobštejnosčez pohubješšile. Šdyž 1900 jenož 876 a 1901 1108 wošobow se Šakškeje psches morjo wuczahny, je jich 1902 wuczahnylo 1623 (1047 mužškich a 576 žónškich). Wot nich bčsche do šjenocznych amerišanskich štatow 1315, do Šrasilisheje 104, do Šargentisheje 42, do Šustralisheje 29, do Šfriti 5. S žyla s Ššemsšeho šhčžorštwu 1902 wuczahny 32,098. Duž je Šakška wobdželena s 5,06 procentami. Na Šakšku šamu licžene je wuczahowanje w lēcze 1902 pornjo 1901 wo 46 procentow pornjo 1900 šamo wo 85 procentow pschihjeralo. To so licžy, kiž k wopomnjeczju hnuja.